

*

De kritiker, som senaste höst hade ett herrans besvär med att finna ett tillräckligt brett flabbgrin för att därmed avlusa *Gunnar Ekelöfs* debybok *Sent på jorden*, står denna gång, om de är ärliga, inför en ännu svårare uppgift: att finna lämpliga miner för mottagningen av hans nya diktsamling, *Dedikation*, där denne Sverges mest avancerade versmodernist i mångt och mycket närmar sig — klassicismen! Till och med versaler använder han nu, den baddaren, sålunda avväpnande dem som i bristen på *den* varan tyckte sig skåda dårskapen i sine prydno, ty smått folk fäster sig främst vid småtterier.

Allvarligt sagt är Ekelöfs utveckling lika snabb som glädjande. I *Sent på jorden* fanns flera goda dikter, ett flammande färgspråk, en intuitiv linjeföring och en säker formkänsla, men förebilder skymtade bakom det hela och mest saknade man enkelheten — den enkelhet som ymnigt förekommer i hans nya diktsamling. Det är en lisa, ett välgörande lugn att läsa en dikt som hans »Sång för att döva smärtan», vars fyra första rader genast inför oss i dess upphöjt stillande stämning:

»Gå till stranden, mumlande i vinden,
Gå till strandens stenar med din ångest.
Ser du, där är havet, här är landet:
Verkligheten! Du kan röra den med
handen.»

Och sedan de fyra sista:

»Du skall stilla stormarna i världens
hjärta,
Du skall fläta blixterna till enkla
kransar
Och när alla stenars tyngd och död är
sonad
Skall du gå befriad till ditt rika lugn.»

»Rika lugn»: det är ordet. De flesta dikterna i *Dedikation* är genomsyrade just av dess klart tunga väsen, som icke har något med idyllernas lättjefulla förnöjsambet att göra, men är striden och livets botten — bara man orkar tränga sig fram till den. Men där blommar också en glädje, en övervinnelsens glädje som Ekelöf så övertygande besjunger i den mjukt ståtliga dikten »Sång för att leva bättre», vars coda utklings i dessa ord:

»Och när vi hunnit så långt bort
Tar ödets marker slut
Och i vårt öga slocknar städerna och
stjärnorna

Och av vår vareelse blir intet kvar
Utom en väg som leder dit,
En väg som strävat.
Utom ett damm på vägen dit,
Ett damm som älskat,
Och vissheten att ingenting kan bli
Förmer än vi,
Och vissheten att allting mynnat ut
I vägens frid,
Och det blir skönt att glömmas då,
Att äntligen förvandlas till sig själv,
Och gömmas som ett stelnat leende
I glädjens breda väg.»

Naturligtvis ingår i *Dedikation* också prov på det något sökta artisteri, som var så karakteristiskt för författaren i hans första diktsamling, men som helhet riger hans nya bok mycket tungt, kommer kanske att vara den tyngstvägande i hans höstens diktsamlingar. *Dedikation* är ett betydelsefullt verk som en individuell gärning och som ett symptom; av de betydelsefulla som bildar vår moderna lyrik. — Man fäster sig vid dess värdade typografiska utstyrelse.

*

Elmer Diktonius.